

του Δημήτρη Αργυρού

Όχι δεν νομίζω πως το ενδιαφέρον της πολιτείας για τα ΑμεΑ είναι επιδερμικό. Είναι ψεύτικο και αδιάφορο. Όπως αδιάφορο είναι προς κάθε κοινωνική ομάδα που την θεωρεί βάρος. Είναι ένα βάρος που καλείται μια φορά το χρόνο για να ασχοληθεί μαζί τους, προτού να ξεχάσει και πάλι στην γωνία.

Θεσπίζοντας κάποια μέτρα για να μην πεθαίνουν στο δρόμο, προσφέροντας κάποια «τρίματα» για πρόνοια, υγεία, παιδεία, εκπαίδευση και πρόσβαση. Όσα δηλαδή τις επιτρέπουν οι δανειστές που μας κυβερνάνε.

Η πολιτεία αυτό που με ειλικρίνεια θα ήθελε να εφαρμόσει είναι η πολιτική των Σπαρτιατών με τον καιάδα, η πολιτική των NAZI και η πολιτική της πολιτισμένης Σουηδίας, αλλά και άλλων πολιτισμένων χωρών, με την στείρωση διάφορων κατηγοριών αναπήρων. Μα θα μου πείτε αυτά είναι φασισμός. Ναι είναι, μόνο που ο φασισμός πάντα παραμένει μια ειλικρινής πολιτική στάση μιας πολιτείας.

Φυσικά υπάρχει και η κοινωνία. Όχι αυτή η ιδεατή εικόνα μιας κοινωνίας σε κοινωνία. Αλλά η κοινωνία, όπως καθημερινά την βιώνουμε και συμμετέχουμε σε αυτήν. Οι ροές των μοναχικών ατόμων που φοβούνται το πλήθος, γιατί παραμένουν όχλος. Αυτών των φοβισμένων υπάρξεων που διπλοκλειδώνουν τις πόρτες για να μην μπουν οι κλέφτες.

Αυτών των άοσμων και άγευστων που τρέμει το φυλλοκάρδι τους, όταν τους κοιτά με ύφος το αφεντικό. Αυτών, που η λέξη συλλογικότητα τους είναι ξένη και ο άλλος είναι αυτός που σίγουρα θα μας την φέρει.

Αυτών που ο τόπος της ευτυχίας τους- όπως γνωρίζουν και κατανοούν την λέξη ευτυχία- είναι ο χώρος του σπιτιού τους, η οικογένεια τους, η γυναίκα ή ο άντρας τους, τα παιδιά τους ή η μοναχική εικόνα στην tv και στο διαδίκτυο. Αυτών που λένε καλόπαιδο το Ρωμανό και κάθε Ρωμανό, ο «ανθρωπάκος» του Ραιχ.

Ε αυτός ο συρφετός το πολύ, πολύ να δείξει οίκτο και συμπόνια. Κατά τα άλλα θα διαμαρτυρηθεί για τα «προνόμια» των ΑμεΑ, που θα καλεστεί ως φορολογούμενος να πληρώσει, θα διαμαρτυρηθεί γιατί προσλαμβάνονται ΑμεΑ που δεν μπορούν να προσφέρουν. Θα θυμώσει γιατί ο γιος τους ή η κόρη τους αγάπησαν ΑμεΑ και θα εναντιωθεί στην σχέση τους. Θα πιάσει το αναπηρικό πάρκινγκ, γιατί έτσι γουστάρει, πουλώντας τσαμπουκά στο ΑμεΑ, βάζοντας λυτούς και δεμένους για να του σβήσουν το πρόστιμο. Αυτά τα «ανθρωπάκια», αυτός ο όχλος είναι τα υποκείμενα που γεννάνε τον φασισμό και τον ρατσισμό, προτού μετατραπεί ως λύση από την πολιτεία.

Τέλος υπάρχουμε και εμείς, τα ΑμεΑ και οι οικογένειες μας. Όχι έξω από την κοινωνία, αλλά μέσα σε αυτήν, υποκείμενα που τα χειρίζεται έτσι κι αλλιώς η πολιτεία. Υπάρχουμε και είναι πανεύκολο να επιζητούμε τον οίκτο, παρά την αλληλεγγύη. Ο οίκτος βολεύει γιατί δεν ζητάει και δεν επιμερίζει

ευθύνες. Δεν ζητάει και δεν απαιτεί συμμετοχή, ούτε συνειδητοποίηση. Βολεύει γιατί παραμένουμε παθητικοί δέκτες «ωφελημάτων».

Αντίθετα η αλληλεγγύη απαιτεί αγώνα, αντίσταση, συμμετοχή, διακινδύνευση. Η αλληλεγγύη, η διεκδίκηση δικαιωμάτων, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων είναι ελευθερία. Μα η ελευθερία είναι για τους ελεύθερους και όχι για τα «ανθρωπάκια». Απαιτεί ευθύνη και συνειδητοποίηση. Και δυστυχώς η συντριπτική πλειοψηφία των ΑμεΑ και των οικογενειών τους είναι και αυτά «ανθρωπάκια».

Μια αλληλέγγυα λογική συνεπάγεται το «ένας για όλους και όλοι για έναν». Συνεπάγεται την συμμετοχή των μαζικών κινημάτων στις διεκδικήσεις και τους αγώνες των ΑμεΑ. Αλλά και το αντίστροφο, την συμμετοχή των οργανώσεων των ΑμεΑ στους κοινωνικούς – λαϊκούς αγώνες. Δεν φτάνουν οι ανακοινώσεις της ΕΣΑμεΑ σε κάθε 24ωρη πανελλαδική απεργία. Συνεπάγεται κοινούς αγώνες από όλους για πρόσβαση σε μια αξιοπρεπή εργασία, εισόδημα, παιδεία, υγεία, ψυχαγωγία, πόλεις και χώρους. Στο να βλέπουμε τα πράγματα με ένα βλέμμα που σήμερα μάλλον μας διαφεύγει. Σαν ολοκληρωμένες προσωπικότητες και ενεργές συλλογικότητες.

Όχι ως ΑμεΑ δεν γιορτάζω, ούτε φυσικά πενθώ, αγωνίζομαι για μένα, για την οικογένεια μου, για τα δικαιώματά μας, όπως αγωνίζομαι για τον Ρωμανό. Όπως αγωνίζομαι ως εργαζόμενος να μου κλέβουν λιγότερα τα αφεντικά. Όχι για να αποδείξω αν και κατά πόσο είμαι εργατικός.

Εργατική και παραγωγική είναι η κάθε ύπαρξη που συμμετέχει -με τον ένα ή τον άλλο τρόπο- στην παραγωγή και αναπαραγωγή αυτού του συστήματος. Και κατά συνέπεια διεκδικώ ένα τμήμα αυτού του τεράστιου πλούτου που παράγεται και άνισα κατανέμεται. Είμαι παραγωγικός γιατί ως ενεργή βιοπολιτική οντότητα αγωνίζομαι. Η στενή σημασιολογία του παραγωγικού είναι ένα ιδεολόγημα για την παραγωγή υπεραξίας.

Δεν νιώθω ΑμεΑ, είμαι ΑμεΑ. Νιώθω και είμαι αγωνιστής αντιφασίστας, αντιρατσιστής. Νιώθω επαναστάτης, αν μου δοθεί η δυνατότητα θα γίνω.

Δημήτρης Αργυρός- οργανωτικός γραμματέας του σωματίου αναπήρων νομού Ιωαννίνων

Πηγή: argiros.net